

ligere staar i § 1 b, have den Opgave at undersøge Valløs og Vemmetoftes Retsforhold til Statsmagten, eventuelt at udarbejde Lovforslag om disse Stiftelser. Det er jo ogsaa et gammelt Spørgsmaal i Folketinget; det blev rejst sidst i Tresserne, om ikke før, og blev i Begyndelsen af Halvtjerdserne gjort til Genstand for Behandling i en af Folketinget nedsat parlamentarisk Kommission, der afgav sin Betænkning, jeg tror, det var i Marts 1871. I denne Betænkning udtalte Flertallet, det vil sige det daværende Venstre med gamle Alberti som Ordfører, at disse to Stiftelser efter dets Skøn var Statsejendomme og derfor burde behandles som saadanne. De to Mindretal tog derimod afvigende Standpunkter. Det ene, der repræsenterede det egentlige Højre, bestaaende af forhenværende Justitsminister Casse og Højstereassessor Rimestad, holdt paa det bestaaende, bestred altsaa bestemt, at disse to Stiftelser var Statsejendomme. Det andet Mindretal, der repræsenterede Mellempartiet og bestod af dets to første Mænd, Nyholm og Frederiksen, indtog et Mellemsandpunkt. Jeg skal i øvrigt angaaende de forskellige Standpunkter henviser til selve Betænkningen. Der blev i denne Kommission indsamlet et ikke ubetydeligt Materiale til Bedømmelse af dette i og for sig juridiske Spørgsmaal, et Materiale, der sikkert til alle Tider vil faa sin Betydning i saa Henseende. Naar jeg alligevel har ment, at der kunde være Grund til at inddrage dette under Behandling af den Kommission, som jeg allerede af den første Grund vilde foreslaa oprettet, er det væsentligt, fordi det ikke kan nægtes, at der, efter at denne Kommission havde afsluttet sine Arbejder, er fremkommet nye Bidrag til Belysning af Spørgsmaalet, særlig fra den daværende juridiske Professor, senere Justitsminister Nellemann, der stillede sig paa Højres Standpunkt, saaledes som det fremkom i Betænkningen, men gav det en ny og mere indgaaende Begrundelse, men ogsaa fra Overretsprøkurator Vilhelm Valløe, der med gode Grunde udviklede et andet Standpunkt, som endte i det Resultat, at vel Valløe, men ikke Vemmetofte kunde anses for Statsejendom. Jeg har ment, at om ikke andet saa disse to betydningsfulde Indlæg i Striden kunde give berettiget Anledning til at undergive Spørgsmaalet en fornyet Kommissionsbehandling, inden det tages op til umiddelbar Behandling her paa Rigsdagen, og i denne Betragtning er jeg bleven bestyrket ved det

Forslag, som fra en enkelt Side her i Salen i de senere Samlinger er fremkommet, og som netop ogsaa gaar ud paa at gøre dette Spørgsmaal til Genstand for Kommissionsbehandling, inden man gaar videre i Sagen.

Det er foreslaaet, at denne Kommission skulde bestaa af 21 Medlemmer, 7 valgte af hvert af Tingene og 7 valgte af Regeringen. Med Hensyn til de Repræsentanter, jeg saaledes har foreslaaet forbeholdt Regeringen, skal jeg gøre opmærksom paa, at der jo er al Grund til at lægge det i Regeringens Haand at sørge for en tilbørlig Varetagelse af de paagældende Institutioners, Godsers og Klosters Interesser ved Besættelsen af de Pladser i Kommissionen, som den forbeholder sig, ligesom ogsaa den betydningsfulde juridiske Side, som begge disse Spørgsmaal have, derigennem vil være vis paa at blive repræsenteret. I øvrigt er Kommissionen foreslaaet udstyret med den samme Myndighed og tillagt de samme Dagpenge, som have været sædvanlige ved de Kommissioner, der i de senere Aar ere blevne nedsatte. Jeg nævned allerede før, at jeg har ment det rigtigt at fastsætte en bestemt Frist for Kommissionens Varighed; jeg har sat den til Udgangen af 1911, og jeg har allerede nævnt, hvorfor jeg mener, at denne Tidsfrist kunde være rigtig. I øvrigt tillader jeg mig at henviser til de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, og anbefaler det hermed til det høje Tings velvillige Modtagelse.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Derefter har Landbrugsministeren Ordet for at fremsætte det for hans Vedkommende i Dag anmeldte Lovforslag.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Statens Forsøgsvirksomhed i Plante-kultur begyndte i 1885 og har siden gennemgaaet en meget stærk Udvikling. De Pengemidler, der have været bevilgede til dette Formaal, ere saaledes stegne fra de oprindelige 10,000 Kr. til nu 128,000 Kr. Samtidig dermed er Virksomheden ført ind under stedse fastere Former, og det vil derfor være naturligt og rimeligt, at de Mænd, der med Dygtighed og Energi lede disse Forsøg, nu stilles under samme Forhold i Henseende til regelmæssig Lønning, som de landøkonomiske Statskonsulenter ere det i Henhold til den Lov, der vedtoges her i forrige Rigsdagssamling. Dette gaar Forslaget, som jeg herved har den Ære at fremsætte for det høje Ting, ud paa.